

Автобіографія Ольги (Корф) Віговської – Українська версія

Я, Ольга (Корф) Віговська, народилася в 1911 році. Мої батьки були лютеранами. У нашій родині було 3 сестри: Отілла, Олена, Ольга та брат Олександр. Мені було 7 років, коли наша мати померла, і ми залишилися з батьком. Незабаром наш батько знову одружився, і наша сім'я зросла, народилося 2 брати і сестра. Друга мама намагалася віддати нас до школи, а також вчити вдома, і все було добре.

І так ми прожили 6 років, а моєму братові Олександру було 16 років, і він отримав собі рушницю і йому подобалося полювати на диких тварин. Оскільки інколи держава забороняла полювати на диких тварин, то моя мачуха лаяла його і казала не ходити на полювання.

Потім вона почала розповідати батькові, але мій тато завжди був зайнятий роботою. Він працював слюсарем на великому паровому млині і не знаходив часу на розмову з сином.

Одного разу мій брат прийшов додому з якоюсь грою і поклав заряджену рушницю в іншій кімнаті за шафою.

Наступного ранку мачуха приготувала сніданок, ми сіли за стіл і мама знову почала говорити татові, що він нічого не каже синові, а потім тато їй відповів: «Якщо ми будемо сперечатися про рушницю, тоді я його знищу». Він підвівся з-за столу і пішов взяти рушницю, не знаючи, що попереду небезпека.

Батько зайшов до кімнати, взяв рушницю з-за шафи, взяв її за дуло і з усієї сили вдарив нею об підлогу, а заряджена рушниця вистрілила йому в живіт.

Почувши постріл, мати вбігла в кімнату і побачила, що батько лежить на підлозі. Вона почала плакати: «Що я тепер робитиму, твої 3 дітей і мої 3».

Батько все ще міг сказати їй: «Ти залишишся матір'ю для своїх дітей». Своїх дітей я залишаю в руках небесного батька». А більше нічого сказати не міг.

Я пас корів у полі, а до мене підбіг друг і каже: «Ольго, ти не чула, як у своїй хаті плач? Щось сталося з твоїм батьком.

Я був дуже збентежений і почав бігти швидше до дому. Коли я забігла в будинок, тато лежав на ліжку, а я впала йому на груди і почала плакати: «Тату, ти покидаєш нас як повних сирот». Він почав плакати.

Ми всі впали на коліна і почали молитися, як могли, і батько віддав привид. Невдовзі дім наповнився сльозами і горем.

Моя старша сестра вже була заміжня. Всі наші рідні зібралися, щоб поховати мого батька.

Мені було 13 років. Коли православний священник читав світ Божий на кладовищі, я впав на труну і дуже сильно заплакав і сказав: «Можете мене поховати разом із ним».

Священик підняв мене і сказав: «Не плач, дитино». У вас є батько на небесах, який ніколи не покине вас. Він любить сиріт».

І тому ми недовго затрималися з мачухою. Вона знайшла собі іншого чоловіка, і нам довелося жити з незнайомими людьми.

У нас не було свого будинку, як зараз. У нашому житті було досить багато труднощів, але хвала Богу, наш тато віддав нас під опіку Небесного Батька, який піклувався про нас.

Незабаром Господь почав велике відродження в селі, де жила моя сестра з чоловіком, і Господь врятував її і хрестив тут Святим Духом, і вона почала гаряче молитися за нас, а моя друга сестра була врятована Господом і хрестилася Духом Святим, і вони обидва почали молитися за мене.

Я відчув у своєму серці важкий тягар. У той час я працював слугою в єврейському домі, і коли їх не було вдома, я плакав і молився, як міг, бо мені було дуже важко.

Одного разу вночі я почув уві сні голос: «Дитино моя, тобі є порятунок». Сам Господь заговорив із моїм серцем, і незабаром на Великдень я пішов до дому своєї старшої сестри, і вона запросила мене піти з нею до церкви.

Коли ми прийшли і я побачив багато молодих людей, які щиро прославляли Бога, а проповідь була про Воскресіння Ісуса Христа, моє серце розкаялося.

Я молився: «Господи, прости мої гріхи і прийми мене як свою дитину».

Коли моя старша сестра побачила моє покаяння, вона прославила Бога за відповідь на молитви. А в День Вознесіння Господнього служителі грають мене у водне хрещення.

Коли я став віруючим, я переїхав до своїх сестер, я залишив своє служіння і з дітьми Божими почав служити Господу

І незабаром Господь хрестив мене Духом Святим. Хваліть його за те, що він тримає мене в своїх Святих Руках, хоча в житті було горе, і нам довелося пережити багато скорботних часів.

Але наш Небесний Батько завжди давав нам Живу Надію. Хвала Йому. Алілуя.

Амінь!